

κ' ἑνδεκά ἐπὶ μεμβράνης. Τρία τῶν περιγραμμῶν χειρογράφων εἶν' ἄξια ἰδιαιτέρας σημειώσεως, ἥτοι εἰς τόμος εἰς τέταρτον τῶν συγγραμμάτων τοῦ Χρυσοστόμου ἀρχαιότατος, πλὴν μὴ γεγραμμένος διὰ δακτυλίων γραμμάτων. Ἄλλος τόμος περιέχων τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια συνεστιχωμένα διὰ θελοῦδου ἐρυθροῦ καὶ ἀργυρῶν ἐπικοσμημάτων. Μ' ἐβεβαίωσαν δὲ ὅτι ἦτο δῶρον αὐτοκρατορικόν. Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων μετ' χρυσᾷ μεγάλα γράμματα. Ἐφερεν δ' αἱ σελίδες περίξ καὶ σχόλια, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τ' ἀντίγραφα τῶν Εὐαγγελίων· ἦτο τὸ χειρόγραφον τοῦ Θ' ἢ IB' αἰῶνος. Τὸ τρίτον χειρόγραφον ἦν ἐπίσης ὀγκῶδες Εὐαγγέλιον εἰς τέταρτον ἑκατάδεκα τετραγωνικῶν ποδῶν, ἐστιγμῶμενον διὰ κυανοῦ θελοῦδου. Ἐλέγετο δὲ γραφὴν ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Ἐκάστης σελίδος τὸ κείμενον διακείται ἐν σχήματι σταυροῦ· δύο δὲ τῶν σελίδων φέρουσι γράμματα ἐρυθρὰ, ἐπιπεπασμένα διὰ χρυσοῦ· αὐτὰ εἶναι πιθανώτατα γεγραμμένα διὰ χειρὸς τοῦ αὐτοκράτορος· διότι οἱ μονάρχαι τοῦ Βυζαντίου ἐπετιθέμενοι νὰ γράψωσι δι' ἐρυθρᾶς μελάνης ὡς φαίνεται ἐκ τῶν διαταγμάτων αὐτῶν, κ' ἐξ ἐνός ἐτέρου πολυτελοῦς χειρογράφου εὐρισκομένου εἰς ἄλλην βιβλιοθήκην μοναστηριακὴν περὶ ἧς δὲν ἐλάλησα. (ἀκολουθεῖ.)

(Μεταφρ. I. Καραπούτσα.)

# ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΛΛΙΒΕΡ, ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΟΣ ΣΟΥΪΦΤ, ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε φύλλ. 57.)

Ὁ αὐτοκράτωρ ἠθέλησε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἐμὲ ἑφιππος· τοῦτο δὲ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβῶς, διότι ὁ ἵππος του ἀνωρθώθη τρομάζων· ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, δεινὸς ὢν περὶ τὴν ἵππασίαν, ἐστάθη ἀκλόνητος ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν, ἐωσότου ἔδραμαν οἱ ὀπαδοὶ του καὶ ἐκράτησαν τὸν χαλινόν. Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπέζησε τότε καὶ ἤρχισε νὰ μεκυττάξῃ μετ' ἐμὲ θάυμασμον, προφυλαττόμενος ὅμως φρονίμως, καὶ στέκων ὅπου δὲν ἐφθάναν αἱ ἀλύσεις μου.

Ἦλθαν ἐπίσης ἡ αὐτοκρατορίσσα, οἱ βασιλόπαιδες καὶ αἱ βασιλόπαιδες, καὶ δέσποναι πολλαὶ, καὶ ἐκάθησαν μακρὰν ἐπὶ θρονίων. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ὑψηλότερος ὅλων του τῶν αὐλικῶν κατὰ τὸ ἀνάστημα, ὅθεν καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν βλέπουν τὸν φοβοῦνται· οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του εἶναι μεγάλοι καὶ ἀρρένωτοι· αὐστριακὸν ἔχει τὸ χεῖλος, γρυπὴν τὴν ῥίνα, ἐλαϊόχρουν τὸ πρόσωπον, ἡγεμονικὸν τὸ ἦθος, σύμμετρα τὰ μέλη, χαριεῖς καὶ μεγαλοπρεπῆ ὅλα του τὰ κινήματα. Εἶχε τότε ῥιανθὸν τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ὢν ἐτῶν εἰκοσιοκτὼ καὶ πέντε τετάρτων, ἐξ ὧν ἐβασίλευσεν ἑπτὰ. Θέλων νὰ τὸν ἐλῶ, ἐμένα πλά-

γιασμένος εἰς τὸ πλευρὸν, ὥστε νὰ ἔχω παρὰ ἑλῶν μετὰ τὸ πρόσωπόν του τὸ πρόσωπόν· ἡ δὲ ἀπόστασις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ἦτον ἐννέα περίπου ποδῶν. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἔτυχε πολλάκις νὰ τὸν σηκώσω εἰς τὴν παλάμην μου, καὶ διὰ τοῦτο ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω διέγραψα εἶναι κατὰ πάντα ἀκριβής. Ἡ φορεσία τοῦ ἦτον ἀπλή, καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν ἰσλαμικὴ, κατὰ τὸ ἥμισυ δὲ εὐρωπαϊκὴ· ἐφόρει ὅμως ἐπὶ κεφαλῇ περικεφαλαίαν ἐλαφρὰν, μετ' λίθους πολυτίμους καὶ μετ' πτερὸν μεγαλοπρεπέστατον. Ἐκράτει γυμνὸν εἰς τὴν χεῖρα τὸ ξίφος, ὥστε νὰ ὑπερσπισθῇ ἑαυτὸν ἂν ἐσύντριβα τὰς ἀλύσεις μου· ἦτον δὲ τὸ ξίφος τοῦτο μακρὸν τρεῖς δακτύλους, ἡ λαβὴ δὲ καὶ ἡ θήκη του ἦσαν χρυσαῖ καὶ ἀδαμαντοστολίστοι. Εἶχε φωνὴν ὀξεῖαν, καθαρὰν ὅμως καὶ διακεκριμένην, ὥς, καὶ ὀρθίος ὢν, τὸν ἤκουα εὐκόλως. Αἱ δέσποναι καὶ οἱ αὐλικοὶ ἦσαν ὅλοι ἐνδεδυμένοι μεγαλοπρεπῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἡ θέσις τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὅλη ἡ αὐλὴ ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὡς ὥρατος πέπλος στρωμένος χαμαί, καὶ κεντημένα ἔχων χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ πρόσωπα. Ἡ αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης μ' ἐτίμησεν ἀπευθύνων συχνῶς πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον, καὶ ἐγὼ ἀπεκρίνουν πάντοτε κατὰ δυστυχίαν ὅμως, δὲν ἐνοούμεθα παντάπασιν.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ αὐλὴ ἀνεχώρησε, καὶ εἰς ἐμὲ ἀφῆκε φρουρὰν ἰσχυράν, θέλουσα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αὐθάδειαν, καὶ ἴσως τὴν πονηρίαν, τοῦ ὄχλου ὅστις, ἀνυπόμονος ὢν νὰ μετ' ἐθαυμάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐσυσσωρεύετο περὶ ἐμὲ. Ἡ ἀναισχυντία τινῶν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐφθασεν, ὥστε ἐρίπταν κατ' ἐμοῦ βέλη, ἐν τῶν ὁποίων ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ ἐβγάλῃ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης συνέλαβεν ἐξ πρωταιτίους τοῦ σκυλογολίου τοῦτου, καὶ ποιήν ἄλλην δὲν ἐνόμισε προσφορωτέραν κατ' αὐτῶν, παρὰ νὰ τοῖς παραδῶσθαι δεσμίους εἰς χεῖράς μου. Τοὺς ἐπῆρα λοιπὸν ὅλους εἰς τὴν χεῖρα, καὶ τοὺς μὲν πέντε ἐβάλα εἰς τὸν κόλπον μου, τὸν δὲ ἕκτον ὑπεκρίθην ὅτι ἤθελα νὰ τὸν φάγω ζωντανόν. Ὁ δυστυχὴς ἀνθρωπίσκος ἀφῆκε τότε κραυγὰς τρομεράς, ὁ δὲ συνταγματάρχης καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του κατεβλήθησαν, ὅταν μετ' εἶδαν μάλιστα κρατοῦντα τὸ μαχαίριδιον. Διεσκεδάσθησαν ὅμως ταχέως οἱ φόβοι των, διότι ἐγὼ, μετ' ἡλικίαν καὶ φιλόφρονον ἦθος, κόπτων εὐθὺς τὰ σχοινία του, τὸν ἀπέθεσα ἐλαφρὰ κατὰ γῆς, καὶ ἔφυγε πηλαλὼν. Τὸ αὐτὸ ἐπραξά καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐξάγων αὐτοὺς διαδοχικῶς ἀπὸ τὸν κόλπον μου. Παρητήρησα δὲ εὐχαρίστως ὅτι καὶ οἱ στρατιῶται καὶ ὁ λαὸς κατενύχθησαν μεγάλως διὰ τὴν φιλόφρονον ταύτην πράξιν μου, ἥτις ἐφθασε μετ' εὐφημίας καὶ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτὴν, καὶ ἐπροξένησεν εἰς ἐμὲ πολλὴν τιμὴν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμη τοῦ ὅτι ἀνθρώπος τεραστίου μεγέθους εἶχε φθάσει εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον διεδόθη εἰς ὅλον τὸ βασίλειον, ἤρχισε νὰ συντρέχῃ πανταχόθεν πλῆθος ἀπειρον ἀργῶν καὶ περιέργων, εἰς τρόπον ὥστε τὰ χωρία σχεδὸν ἐγκατελείφθησαν, καὶ ζημία μεγάλη διὰ τοῦτο θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν γεωργίαν, ἂν ἡ αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης Του δὲν ἐπρόβλεπε περὶ τοῦτου διὰ σοφῶν διαταγμάτων. Διέταξε λοιπὸν, ὅλοι ὅσοι μετ' εἶδαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ χωρία των, καὶ νὰ μὴ πλησιάσουν πλέον, χωρὶς εἰδικὴν διαταγήν,

εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς μου. Διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς διαταγῆς ταύτης, οἱ ὑπάλληλοι τῶν ὑπουργείων ἐκέρδησαν μεγάλας ποσότητας χρημάτων.

Ἐν τούτοις, πολλὰ συμβούλια συνεκροτήθησαν περὶ ἐμοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ αὐτοκράτορος· καὶ ἔμαθα μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ αὐτὴ εὐρίσκειτο εἰς μεγάλης ἀμνηχανίας. Ἐφοδοῦντο μὴ κατορθώσω νὰ συντρίψω τὰς ἀλύσεις μου καὶ λυθῶ· ἔλεγον ὅτι ἡ τροφὴ μου, ὡς παρλίτιος ὑπερβολικῆς δαπάνης, ἔμελλε νὰ προξενῇ σιτοδείαν. Καὶ ποτὲ μὲν ἐπρότειναν νὰ με ἀφίσουν ν' ἀποθάνω τῆς πείνας, ἢ νὰ ρίψουν ἐναντίον μου φαρμακευμένα βέλη· ἀκολούθως δὲ ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ ἀποφορὰ τοιοῦτου περιμεγέθους πτώματος ἡδύνατο νὰ φέρῃ λοιμὸν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὸ βασιλεῖον ὅλον. Ἐνθ' δὲ περὶ τούτου ἐβουλεύοντο εἰς τὴν αὐτὴν, πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἐπαχώρησαν εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὅπου ἦτον συνηγμένον τὸ αὐτοκρατορικὸν συμβούλιον· καὶ, εἰσαχθέντες δὺς ἐξ αὐτῶν, ἀνέφεραν τὰ περὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐξ ἐνόχων, ὡς εἶπαι ἀνωτέρω· καὶ τὸ περιστάτικόν τοῦτο τόσον καλὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μεγαλειότητος Του καὶ ὅλου τοῦ συμβουλίου του, ὥστε ἐστάλην παρευθὺς αὐτοκρατορικῇ ἐπιτροπῇ νὰ ὑποχρεώσῃ ὅλα τὰ χωρία, μέχρι τριῶν χιλιάδων ποδῶν ἀποστάσεως, νὰ χορηγοῦν καθ' ἑκάστην ἐξ ἑσθῆς, τεσσαράκοντα κροῦς, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα πρὸς τροφὴν μου, καὶ ποσότητα ἀνάλογον ἄρτου καὶ οἴνου, καὶ ἄλλων ποτῶν. Εἰς πληρωμὴν τῶν τροφίμων τούτων ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐξέδωκε γραμμάτια ἐπὶ τοῦ ταμείου του. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος δὲν ἔχει εἰσοδήματα ἄλλα παρὰ τὰ τῶν ὑποστατικῶν του, καὶ μόνον εἰς μεγάλας περιστάσεις φορολογεῖ τοὺς ὑπηκόους του, ὑποχρεωμένους ὄντας νὰ τὸν ἀκολουθοῦν εἰς τὸν πόλεμον μὲ ἐξοδὰς τῶν. Διωρίσθησαν ἐξακόσιοι ἄνδρες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, καὶ ἐστήθησαν εἰς κατοικίαν των σκηναὶ ἀμφοτέρωθεν τῆς θύρας μου. Διετάχθησαν ἐπίσης τριακόσιοι ῥάπται νὰ κατασκευάσουν δι' ἐμὲ φόρεμα κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ τόπου· καὶ ἄνδρες ἐξ, οἱ σοφώτεροι τοῦ Κράτους, νὰ με διδάξουν τὴν γλῶσσαν. Καὶ τελευταῖον, διαταγὴ ἐξεδόθη, καθ' ἣν οἱ ἵπποι τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ὅλων τῶν εὐγενῶν, ὡς καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ, ἔπρεπε νὰ γυμνάζωνται συχνάκις ἐνώπιόν μου, ὥστε νὰ συνειθίσουν τὴν μορφήν μου. Ὅλαι αἱ τοιαῦται διαταγαὶ ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς. Ἐκάμα μεγάλας προόδους εἰς τὴν ἐγγύριον γλῶσσαν, καὶ εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο ὁ αὐτοκράτωρ μ' ἐτίμησε μὲ συχνὰς ἐπισκέψεις, εὐδοκήσας μάλιστα νὰ βοηθήσῃ πολλάκις ὁ ἴδιος τοὺς διδασκάλους μου εἰς τὸ ἔργον των.

Πρώτας λέξεις ἔμαθα τὰς ὅσας ἐχρειάζοντο εἰς φανέρωσιν τῆς ἐπιθυμίας τὴν ὁποίαν εἶχα νὰ μοῦ ἀποδώσῃ ταχέως τὴν ἐλευθερίαν μου· τοῦτο καθ' ἑκάστην ἐπαλεάμβανα γονυπετῶς. Ἡ ἀπόκρισίς του ἦτον ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμείνω ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν· ὅτι περὶ τούτου δὲν ἡδύνατο ν' ἀποφασίσῃ χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ συμβουλίου του, καὶ ὅτι ἔπρεπε πρότερον νὰ ὑποσχεθῶ μεθ' ὅρκου νὰ τηρήσω πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, πίστιν ἀπαράδιαν· ὅτι ἐν τούτοις ὅμως θὰ με μετεχειρίζοντο μ' ὅλην τὴν δυνατὴν φιλοφροσύνην καὶ περιποίησιν. Μ' ἐσυμβούλευσε νὰ κερ-

δήσω, διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καλῆς μου διαγωγῆς, τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ καὶ τῶν λαῶν του· ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δυσαρεστηθῶ ἂν διέταττεν ἀξιωματικούς τινας νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ μ' ἐρευνησούν, διότι ἦτον πιθανὸν νὰ φέρω ἐπάνω μου ὅπλα ἐπικίνδυνα καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους του. Ἀπεκρίθη ὅτι ἡμῖν ἐτοιμοὶς νὰ ἐκδυθῶ καὶ νὰ εὐκαιρώσω τοὺς κόλπους μου ἐμπροσθέν του· ἀλλ' ἀπήντησεν ὅτι, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἔπρεπε νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν δύο ἐπίτροποι, καὶ ὅτι ἤξευρε μὲν ὅτι τοῦτο δὲν ἡδύνατο νὰ γείνῃ χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν μου, ἀλλ' εἶχε τόσον καλὴν ὑπόληψιν περὶ τῆς γενναιότητος καὶ εὐθύτητός μου, ὥς ἐνεπιστεύετο τὴν ζωὴν των εἰς χεῖράς μου· ὅτι δὲ ἤθελε μοῦ ἀφαιρεθῇ ἔμελλε νὰ μοῦ ἐπιστραφῇ εἰς τὴν ἀναχώρησίν μου, ἢ νὰ πληρωθῇ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐγὼ ἤθελα κάμει.

Ὅταν οἱ δύο ἐπίτροποι ἦλθαν νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν, ἐσήκωσα τοὺς δύο τούτους κυρίους εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ πρῶτον μὲν τοὺς ἔμβασα εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἱματίου μου, μετέπειτα δὲ εἰς ὅλα μου τὰ ἄλλα θυλάκια.

Οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν κονδυλῖα, μελάνην καὶ χαρτίον, κατέγραψαν ἀκριβῆ καταγραφὴν τῶν ὅσα ἤρξαν καὶ εἶδαν· καὶ, ἀφοῦ ἐτελείωσαν, με παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἀποθίσω κατὰ γῆς, ὥς ν' ἀναφέρουν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας των.

Ἡ καταγραφὴ αὕτη συνετάχθη ὡς ἀκολούθως·

« Κατὰ πρῶτον, εἰς τὸ δεξιὸν θυλάκιον τοῦ ἱματίου τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου Βουνοῦ (οὕτως ἐνόμισα πρὸς νὰ ἐξηγήσω τὰς λέξεις *Κιμποῦς-Φλεστριν*), μετ' ἀκριβῆ ἔρευναν, δὲν ἤρξαμεν ἄλλο εἰμὴ κομμάτιον χονδρὸν πανίου, ἰσομεγέθους μὲ τάπητα σκεπάζοντα τὸ ἑδάφος τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν ἀνακτόρων τῆς Ἰμετέρας Μεγαλειότητος. Εἰς τὸ ἀριστερὸν θυλάκιον ἤρξαμεν κιβώτιον μέγα ἀργυροῦν, μὲ σκέπασμα τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς, οἱ ἐπίτροποι, δὲν ἡδυνήθημεν νὰ σηκώσωμεν. Πάρεκα-λέσαμεν τὸν ἐρηρήμενον ἄνθρωπον Βουνοῦ νὰ τὸ ἀνοίξῃ· καὶ εἰς ἐξ ἡμῶν, ἐμβὰς μέσα, ἐχώθη εἰς τὴν κόριν· ἕως τὰ γόνατα, καὶ ἐπταρμίστη δὺς ὥρας, ὁ δὲ ἕτερος ἐπτά λεπτά. Εἰς τὸ δεξιὸν θυλάκιον τοῦ ἱματίου τοῦ ἤρξαμεν δέσμην τεραστίαν πραγμάτων λευκῶν καὶ λεπτῶν, διπλωμένων τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, μεγέθους σχεδὸν τριῶν ἀνθρώπων, δεμένων με σχοινίον χονδρὸν, καὶ σημειωμένων μὲ μεγάλα καὶ μαῦρα σχήματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐράνησαν ὅτι ἦσαν γράμματα. Εἰς τὸ ἀριστερὸν θυλάκιον ἦτον μηχανὴ μεγάλη ὁμαλὴ, ἔχουσα ὀδόντας μεγάλους καὶ μακροτάτους, ὁμοιάζοντας πάλους, καθὼς τοὺς ἐμπροσθεν τῆς αὐτῆς τῆς Ἰμετέρας Μεγαλειότητος. Εἰς τὸ μέγα θυλάκιον τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς μεσοσκέπης τοῦ (δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ μεταφράσω τὴν λέξιν *ῤαφουλώ*, διὰ τῆς ὁποίας ἡλίκτο τὸ ἐρακίον μου), εἶδαμεν στύλον μέγαν ἀπὸ τρυπητὸν αἰδερὸν, προσνηρητὸν εἰς μέγα κομμάτιον ξύλου, πλατύτερον τοῦ στύλου αὐτοῦ· εἰς τὸ ἐν μέρος τοῦ στύλου ἦσαν καὶ ἄλλα κομμάτια σιδήρου ἀνάγλυπτα, περιελείοντα λίθον τετράγωνον, τοῦ ὁποίου αἱ ἄκραι ἔληγαν εἰς σχῆμα κλιτύος· ἀλλὰ δὲν ἐμάθαμεν

» τί ἦτον. Καὶ ἄλλη ὁμοία μηχανὴ ἦτον εἰς τὸ  
 » ἀριστερὸν θυλάκιον. Εἰς τὸ μικροτέρον τοῦ δεξιοῦ  
 » μέρους θυλάκιον ἦσαν πολλὰ κομμάτια μετάλλου  
 » ἐρυθροῦ καὶ λευκοῦ, ὁμαλὰ μὲν ὅλα καὶ στρογγύλα,  
 » διάφορα δὲ κατὰ τὸ μέγεθος· ἐκ τῶν λευκῶν τού-  
 » των, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐφάνησαν ἀργυρᾶ, ἦσαν τινα τόσον  
 » μεγάλα καὶ βαρέα, ὥστε πολὺν κόπον ἐδοκιμάσαμεν  
 » καὶ οἱ δύο ἡμεῖς νὰ τὰ σηκώσωμεν. Ἡῤῥαμεν προσέτι  
 » δύο σπαθία τοῦ κόλπου, τῶν ὁποίων ἡ λεπίς ἐμ-  
 » βαίνειν εἰς μανίκιον, καὶ ἦσαν κοπτερώτατα. Ἐμεναν  
 » δύο ἄλλα μικρὰ θυλάκια νὰ ἐρευνηθώμεν, τὰ ὁποῖα  
 » ἦσαν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μεσοσκέλης του, καὶ τὰ  
 » ἐθλίβε πολύ ἡ κοιλία του. Ἐξῶθεν τοῦ δεξιοῦ ἐκρέ-  
 » ματο ἄλυσις μεγάλη ἀργυρᾶ, μὲ μηχανήν τινα θαυ-  
 » μασιωτάτην εἰς τὴν ἄκραν. Τοῦ εἶπαμεν νὰ σύρῃ  
 » ἐξω τοῦ θυλακίου ὅ,τι ἔφερεν ἡ ἄλυσις αὕτη, καὶ εἶ-  
 » δαμεν σφαῖραν μεγάλην, τῆς ὁποίας τὸ μὲν ἡμισυ ἦτον  
 » ἀργυροῦν, τὸ δὲ ἄλλο ἡμισυ ἐκ μετάλλου διαφανοῦς.  
 » Ἐπὶ τοῦ διαφανοῦς μέρους εἶδαμεν παράδοξά τινα  
 » σχήματα, γεγραμμένα εἰς ἓνα κύκλον· ἠθελήσαμεν  
 » νὰ τὰ ἐγγίσωμεν, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί μας ἐμποδίσθησαν  
 » ἀπὸ λαμπρὰν τινα οὐσίαν. Ἐπλησιάσαμεν τὴν μηχανήν  
 » ταύτην εἰς τὰ αὐτὰ μας· ἔκαμεν κρότον ἀδιά-  
 » κοπτον ὡς μύλος, καὶ ὑπεθέσαμεν ὅτι ἦτον ἡ ζῶν  
 » τι ἄγνωστον, ἡ ὃ Θεὸς τὸν ὁποῖον προσκυνεῖ· κλί-  
 » νομεν ὅμως περισσότερον πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην  
 » γνώμην, διότι μᾶς ἐβεβαίωσεν (ἂν καλῶς τὸν ἐ-  
 » νοήσαμεν, διότι δυσκόλως ἐξηγεῖτο) ὅτι σπανίως  
 » ἐπεχειρεῖ πράξιν ὅποιανδήποτε χωρὶς νὰ συμβου-  
 » λευθῇ τὴν μηχανὴν ταύτην· τὴν ὠνόμαζε χρησμόν  
 » του, καὶ ἔλεγεν ὅτι προσδιώριζεν αὕτη τὸν ἀναγκαῖον  
 » εἰς πᾶσαν πράξιν τῆς ζωῆς του χρόνον. Ἀπὸ τὸ  
 » ἀριστερὸν μικρὸν θυλάκιον ἔσυρε δίκτυον, ἶσον κατὰ  
 » τὸ μέγεθος μὲ τὰ τῶν ἀλίων μας, τὸ ὁποῖον ὅμως  
 » ἄνοιγε καὶ ἔκλειεν. Ἐντὸς αὐτοῦ ἦραμεν πολλὰ  
 » κομμάτια κιτρίνου μετάλλου· ἂν τὸ μέταλλον τοῦτο  
 » ἦναι χρυσίον, ἡ ἀξία των εἶναι ἀνεκτίμητος.  
 » Ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπως, ὑπακούοντες εἰς τὰς ὑψηλὰς  
 » διαταγὰς τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος, ἤρουνήσαμεν  
 » ἐπιμελῶς ὅλα του τὰ θυλάκια, εἶδαμεν περὶ τὸ  
 » σῶμά του ζώνην, ἐκ δέρματος τεραστίου τινὸς θη-  
 » ρίου, ὅθεν ἐκρέματο ἀριστερόθεν μὲν ξίφος μήκους  
 » ἐξ ἀνδρῶν, δεξιόθεν δὲ βαλάντιον διρηγμένον εἰς  
 » δύο θήκας, ἑκατέρα τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ χωρῇ  
 » τρεῖς ὑπνῆκους τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος. Εἰς  
 » τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ἦσαν σφαῖραι πολλαὶ βαρυτάτου  
 » μετάλλου, χονδραὶ σχεδὸν ὡς αἱ κεφαλαὶ μας, ὥστε  
 » ἐχρειάζετο χεῖρ στιβαρὰ νὰ τὰς σηκώσῃ· εἰς δὲ τὴν  
 » ἑτέραν σωρὸς σπειρίων μαύρων, ὅχι τόσον μεγάλων  
 » καὶ ἀρκετὰ ἐλαφρῶν, διότι ἠδυνάμεθα νὰ κρατήσω-  
 » μεν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα εἰς τὴν παλάμην τῆς χει-  
 » ρός μας.

» Αὕτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς καταγραφὴ τῶν ὅσα ἠῤῥα-  
 » μεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου Βουροῦ, ὅστις  
 » μᾶς ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ φιλοφροσύ-  
 » νην, κατὰ τὴν ἐντολὴν τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος.  
 » Ὑπεγράφη καὶ ἐσφραγίσθη τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς  
 » ὀγδοηκοστῆς ἐνάτης σελάνης ἀπὸ τῆς εὐτυχεστάτης  
 » βασιλείας τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος.

« Φίλοσεν Φρελῶκ, Μαρσί Φρελῶκ. »

» Αφοῦ ἡ καταγραφὴ αὕτη ἀνεγνώσθη ἐνώπιον τοῦ  
 αὐτοκράτορος, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μὲ διέταξε,  
 μὲ τρόπον πολλὰ εὐγενή, νὰ τοῦ παραδώσω ἰδιαιτέρως  
 ὅλα τὰ καταγραφέντα πράγματα. Κατὰ πρῶτον ἐζή-  
 τησε τὸ ξίφος μου· εἶχε δώσει δὲ διαταγὴν εἰς τρις-  
 χιλίους ἀνδρας τῶν καλῆτερον αὐτοῦ στρατευμάτων  
 νὰ τὸν περιστοιχίσουν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν μὲ τὰ τόξα  
 καὶ τὰ βέλη των· ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐνόησα εὐθὺς,  
 διότι οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν  
 Αὐτοῦ Μεγαλειότητα. Μὲ παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ σύρω  
 τὸ ξίφος μου, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ σκωριασμένον ὅπως-  
 οὖν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἦτον ὅμως ἀρκετὰ λαμπρόν,  
 ὑπήκουσα λοιπὸν, καὶ ἀμέσως ὁ στρατὸς ἐκραύγασε  
 κραυγὴν μεγάλην· ὅθεν ὁ αὐτοκράτωρ μὲ διέταξε νὰ  
 τὸ βάλω πάλιν εἰς τὴν θήκην, καὶ νὰ τὸ ρίψω κα-  
 ταγῆς, ὅσον ἡσύχως ἠδυνάμην, ἐξ περιπού ποδας μα-  
 κρὰν ἀπὸ τὴν ἄλυσίν μου. Δεύτερον, μοῦ ἐζήτησεν ἓνα  
 τῶν στύλων τοῦ τρυπητοῦ σιδήρου, ἐννοῶν τὰ μικρὰ  
 μου πιστόλια· τὰ ἐπρόσφερα ἀμφοτέρω, καὶ, κατὰ  
 διαταγὴν του, ἐζήγησα ὅπως ἠδυνήθην τὴν χρῆσιν  
 των· καὶ γεμίσας τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν μὲ πυρίτιν μόνον,  
 εἶπα πρότερον τοῦ αὐτοκράτορος νὰ μὴ φοβηθῇ, καὶ  
 ἔπειτα ἐπυροβόλησα εἰς τὸν ἀέρα. Τοῦτο, πολὺ περισ-  
 σότερον παρὰ τὴν θέαν τοῦ ξίφους μου, κατέπληξε  
 τοὺς περιστῶτας, καὶ ἔπεσαν ὅλοι τ' ἀνάσκελα ὡς  
 κτυπηθέντες ἀπὸ κεραυνόν· καὶ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός,  
 ἂν καὶ γεννησὶς ἐκ φύσεως, μόλις μετὰ πολλὴν ὥραν  
 συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ἐδῶκα τότε τὰ δύο πιστόλια,  
 καθ' ὃν τρόπον εἶχα δώσει καὶ τὸ ξίφος μου, καὶ συγ-  
 χρόνως τὰ βαλάντια τῶν σφαιρῶν καὶ τῆς πυρίτιδος,  
 εἰπὼν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα νὰ μὴ πλησιάσῃ τὴν πυρί-  
 τιν εἰς τὸ πῦρ, ἄλλως ἤθελεν ἰδεῖ ἀναποδογυρίζου-  
 νον τὸ αὐτοκρατορικὸν του παλάτιον· τοῦτο, δὲ μεγά-  
 λως τὸν ἐξέπληξε. Τοῦ ἔδωκα ἐπίσης τὸ ὠρολόγιόν  
 μου, τὸ ὁποῖον μὲ πολλὴν περιέργειαν ἐκύτταξε, καὶ  
 διέταξε δύο στρατιώτας ἐκ τῶν εὐρωστωτέρων τῆς  
 φρουρᾶς του νὰ τὸ φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων, κρεμάμενον  
 εἰς μεγάλην ῥάβδον, ἀπαρallάκτως καθὼς οἱ ἀμαξη-  
 λάται τῶν ζυθοποιῶν μεταφέρουν τὰ βαρέλια τοῦ ζύ-  
 θου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐξέπληττο δὲ τὸν ἀδιάκο-  
 πον κρότον του, καὶ διὰ τὴν κίνησιν τοῦ λεπτοδείκτου,  
 τὸν ὁποῖον ἠδύνατο εὐκόλως ν' ἀκολουθῇ διὰ τῶν  
 ὀφθαλμῶν, διότι οἱ λαοὶ ἐκείνοι ἔχουν ὀξύτητα ἡμῶν  
 τὴν ὁρασίν. Ἐζήτησε περὶ τούτου τὴν γνώμην τῶν  
 σοφῶν του, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἐρέθησαν μεταξὺ των  
 σύμφωνοι, ὡς δύναται νὰ τὸ φαντασθῇ ἕκαστος.

Μετὰ ταῦτα ἔδωκα ὅσα εἶχα ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ  
 νομίσματα, τὸ βαλάντιόν μου μὲ ἐννέα μεγάλα φλω-  
 ρία καὶ ἄλλα μικρότερα, τὸ κτένιον, τὴν ἀργυρᾶν  
 ταβακοθήκην, τὸ μαντίλιον καὶ τὸ σημειωτάριον.  
 Καὶ τὰ μὲν ὅπλα μου μετεβιδάσθησαν εἰς τὸ ὅπλο-  
 στάσιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ  
 μοῦ ἐπιστράφησαν.

Εἶχα καὶ θυλάκιον ἰδιαιτέρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠρεύ-  
 νησαν, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐφύλαττα ζεῦγος ὀμματουάλων,  
 τὰ ὁποῖα μεταχειρίζομαι ἐνίοτε διὰ τὴν ἀδυναμίαν  
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, τηλεσκοπιον, καὶ ἄλλα τινὰ μι-  
 κρότερα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνόμισα ἐνδιαφέροντα  
 τὸν αὐτοκράτορα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὰ ἐφανέρωσα

εἰς τοὺς ἐπιτρόπους, φοβηθεὶς μήπως ἤθελαν χαθῆ ἢ φθαρῇ ἂν ἐδίδοντο εἰς χεῖράς των.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὁ αὐτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἐνώπιόν μου ἐπιθεώρησιν τῶν σταθμευόντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὰ περίξ στρατευμάτων του· θέλων δὲ συγχρόνως νὰ διασκεδάσῃ εἰς τρόπον ξενοφανῆ καὶ περιέργον, μὲ παρεκάλεσε νὰ σταθῶ ὄρθιος ὡς κολοσσός, κρατῶν μεμακρυσμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὅσον ἀνέτως ἡδυνάμην, τὰ σκέλη μου. Μετὰ ταῦτα, διέταξε τὸν ἀρχιστράτηγον, ἄνδρα προδεηκότα τὴν ἡλικίαν καὶ ἐμπειροπόλεμον, νὰ παρατάξῃ ὡς εἰς μάχην τὸν στρατὸν, καὶ νὰ περάσουν ὅλοι μεταξὺ τῶν σκελῶν μου, ὅπερ καὶ ἔγεινε. Καὶ τοῦ μὲν πεζικοῦ ἐπέρασαν ἀνά εἰκοσιτέσσαρες κατὰ μέτωπον, τοῦ δὲ ἱππικοῦ ἀνά δεκαεῖς, μὲ τὰς σημαίας ἀναπεπταμένας, ἤχουντα τὰ τύμπανα, καὶ ὑψωμένας τὰς λόγχας. Ἐσύγκειτο τὸ ἐπιθεωρούμενον σῶμα ἀπὸ τρισχιλίου πεζοῦς καὶ χιλίου ἱππέεσι. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης διέταξεν, ἐπὶ ποιῇ θανάτου, νὰ τηρήσουν οἱ στρατιῶται ὅλοι εἰς τὴν πορείαν των μεγίστην πρὸς ἐμὲ φιλοφροσύνην καὶ εὐγένειαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδισέ τινας τῶν νέων ἀξωματικῶν νὰ ὑψώσουν πρὸς τὰ ἄνω τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἐδιάβαιναν ὑποκάτω μου. Καὶ ἐπειδὴ, μὲ συγχώρησιν, τὸ θρακίον μου εὐρίσκετο τότε εἰς πολλὰ κακὴν κατὰστασιν, ἐξεκαρδίζοντο οἱ πονηροὶ γελῶντες.

(Ἀκολουθεῖ.)

## ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

### I.

Περὶ τὴν ἔξοδον τῆς Ἑταίν, μικρᾶς πόλεως τῆς ἀρχαίας ἐπαρχίας Λορράνης, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας λεύγης ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Νανσύ, φαίνεται, ἐπὶ τινος λόφου ὑπὸ δασυφύλλων δασῶν ἐστεμμένου, πύργος τις, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος χρονολογούμενος. Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1824, ἡ Κ. δὲ Λανσαλὲν, χήρα ἀνωτέρου τινος ἀξωματικοῦ, φονευθέντος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Γαδεῖρων, ἐνεκατέστη ἐκεῖ μετὰ τινος γηραιοῦ θεράποντος καὶ τῶν δύο αὐτῆς ἐγγονῶν Μαργαρίτης καὶ Ἰουλίας, τὰς ὁποίας καίτοι γεννηθεῖσας δύο ἔτη τῆς μιᾶς μετὰ τὴν ἄλλην, μολοντοῦτο ἐκ τῆς μεγίστης αὐτῶν ὁμοιότητος τὰς ἐξελάμβανέ τις ὡς τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Ἡ θαυμασία αὕτη ὁμοιότης τῶν ἀγγελομόρφων τούτων ὄντων καθίστατο ἐτι μᾶλλον μεγαλητέρα διὰ τῆς ὁμοιότητος τῆς ἐναρμονίου αὐτῶν φωνῆς, ὥστε, ἀκούων τις αὐτὰ συγχρόνως ὁμιλοῦντα, δυσκόλως διέκρινε τὰς φωνὰς ἐκάστου αὐτῶν καὶ πολλάκις συνέβη εἰς τὴν Κ. δὲ Λανσαλὲν νὰ ἐκλάβῃ μακρόθεν τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἄλλης καὶ νὰ συγχέῃ τὰ ὀνόματά των. Ἀλλ' ἡ Ἰουλία εἶχεν ἀπωλέσει δυστυχῶς τὴν ὄρασιν εἰς τινὰ πυρκαϊάν.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς εἰς τὸν πύργον τούτων ἱγκαταστάσεως αὐτῶν, ἡ Κ. δὲ Λανσαλὲν ἐνασχολοῦμένη ὅλως περὶ τὴν ἀνατροφήν των παιδίων τούτων, σπανίως διήρχετο τὴν πύλιν τῆς κατοικίας αὐτῆς, τῆς

εἰς ἑδὲμ μετασχηματισθείσης ἐκ τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἀγάπης τῶν δύο παιδίων. Ἡμέραν τινὰ, ἐπιστρέφουσα μετ' αὐτῶν ἀπὸ μακρὸν εἰς τὰ κύκλω δάση περίπατον, καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεφεν ἀτραπὸν τινὰ, παρετήρησεν, ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς, νεαράν τινὰ γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν ἀπαίσιος ἐμάραινεν ὠχρότης, καὶ τὰ μαῦρα τῆς λύπης ἐνδύματα, κρατοῦσαν ἐκ τῆς χειρὸς τριετὲς τι νήπιον. Ἐθεώρησαν ἀλλήλας, καὶ ἔρριψαν ἐλέμματα ταχὺ καὶ πλήρες ἀλλοκότου τινος ἐκφοάσεως, ἡ μὲν Κ. δὲ Λανσαλὲν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγνώστου, αὕτη δὲ ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἰουλίας. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, συναντηθεῖσαι καὶ πάλιν, ἐχαιρετήθησαν· κατὰ δὲ τὴν τρίτην συνάντησιν ἐπλησίασεν ἡ μία τὴν ἄλλην.

— Πρὸς τίνα ὁμιλεῖς; μῆτέρ μου, ἠρώτησε τὸ ἀόματον νήπιον, ἀνυψοῦν πρὸς τὴν μητέρα του ἐκτεπληγμένον τὸ ἀγγελομόρφον πρόσωπον καὶ τὰ μεγάλα κυανὰ ὄμματα του, τὰ νεκρά.

— Φίλτατον τέκνον! εἶπεν ἡ Κ. δὲ Λανσαλὲν ἀσπαζομένη τὸ μέτωπον τοῦ νηπίου.

Ἀναλογία τις γεννήσεως, ἡλικίας, χαρακτῆρος, καὶ δυστυχίων πρὸ πάντων, ἐνώσασα τὴν Κ. δὲ Λανσαλὲν μετὰ τῆς Κ. δὲ Βεντιμίλ, κατέστησε μετ' ὀλίγον αὐτὰς ἀχωρίστους· τὰ δάκρυα συνοικειοῦσι τοὺς πάσχοντας τόσον ταχέως! Ἡ γλυκεῖα καὶ παρήγορος οἰκειότης, ἡ συνδέσασα τὴν κόμησαν καὶ τὴν Κ. δὲ Βεντιμίλ, συνήνωσε ταχέως καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν· καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Ἰουλία ἐφαίνοντο εἰς τὸν Μάξιμον ὡς δύο φίλταται ἀδελφαί. Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ τὸ φρούριον αἰωρεῖτο, ἠνοίγετο μικρὰ τις κοιλὰς κατὰπυκνός ἐξ ἰτεῶν καὶ αἰγείρων, κοιλὰς τὴν ὁποίαν ἐπότιζε τὸ γλυκὺ, τὸ παιπτικὸν καὶ τὸ πλήρες ζωῆς ὕδωρ διαγευστάτου τινος ῥυακίου. Ἡ κοιλὰς αὕτη ἦν ὁ τόπος τῆς συναντήσεως τῶν δύο τούτων οἰκογενειῶν.

Ἡ πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἀγάπη τοῦ μικροῦ Μαξίμου, ὅσον ζωηρὰ καὶ ἂν ἦτον, μολοντοῦτο ἀπαράβλητος ἦτον μὲ τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο πρὸς τὴν Ἰουλίαν αἰσθημα· προτίμησις, ἥτις ἀνεκούριζεν αὐτὴν ἀναμφιβόλως ὀλίγον ἐκ τῆς δυστυχίας ἥτις ἐπέπεσε κατ' ἀμφοτέρων.

Μετὰ τινὰ χρόνον, ἀποθανοῦσα ἡ κόμησσα Βεντιμίλ, κατέστησεν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης αὐτῆς τὴν Κ. δὲ Λανσαλὲν, ἥτις παρέλαβεν ἀμέσως τὸν μικρὸν ἀόματον εἰς τὸ πύργον τῆς. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα τὰ πρὸ μικροῦ διὰ τὸν θάνατον τούτων χυθέντα δὲν ἐστέρεισαν ἐτι· ἡ Κ. δὲ Λανσαλὲν ἐπανέυρε μετ' ὀλίγου εἰς οὐρανούς τὴν φίλην τῆς, τὰ δὲ τρία δύστηνα τέκνα, ὀρφανὰ ἐγκαταλειφθέντα ἔζων ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, οὐδένα ἄλλον ἔχοντα προστάτην, ἐκτὸς γέροντός τινος, — τοῦ Κ. Λουβάλ, — ἀρχαίου οἰκονόμου τῆς κομῆσεως.

Παρήλθον ἔκτοτε τέσσαρα ἔτη. Ἡ Μαργαρίτα ἦν ἤδη δεκαεξαετής, ἡ Ἰουλία δεκαπενταετής, καὶ ὁ Μάξιμος εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Ἡ φιλία, ἥτις μέχρι τοῦδε θαυμάσιον καὶ κατ' ὀλίγον εἶχεν ἐνώσει τοὺς δύο νέους τυφλοὺς, μετεβλήθη ἤδη εἰς ζωηρότερον τι αἰσθημα· τὸ δὲ πρὸς αὐτοὺς τρυφερὸν τῆς Μαργαρίτας κῆδος ἦν μᾶλλον μητρικὸν ἢ ἀδελφικόν.

Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Ἰουλία, περιπατήσαντες ἡμέραν